

Այն բազմաթիւ հօտէն, գոմին մէջ, եղո՛ւկ,
Մընացեր է խոյ մը միայն քաջարի՝
Որուն մայրն օր մ՝ - յիշէ՛ որդեակ - դեռ գառնուկ
Կերաւ ափիդ մէջ գարի:
Թեփով բըրընձի եւ առուոյտով պատուական
Սընունդ կու տամ արդ անոր պերճ դըմակին.
Տօսախ սանտրով կը սանտրեմ բուրդն աղուական.
Ան գոհ մըն է թնկագին:
Դարձիդ՝ պըճնած վարդերով գլուխն իր համակ՝
Պիտի մորթեմ կեանքիդ համար ծաղկատի.
Իր արեան մէջ պիտի լըամ, քա՛ղցր որդեակ,
Ոտքերդ յոգնած պանդուխտի”: